

bevindt - aan de kast gehangen. Louter en alleen omdat het een mooie vlieger is, de Mondriaanse vlakverdeling, de subtiele kleurverhoudingen. Niet dat schreeuwerige fluorescerende, dat pijn aan je ogen doet.

De eerste keer dat ik ermee in Spaarnwoude vloog stond er te weinig wind en moest ik 'm voortdurend in beweging houden wilde-ie niet als een dwarrelend herfstblad naar beneden komen. De tweede keer op het terrein in Sloterdijk zakte hij tijdens strak bedoelde runs van links naar rechts

steeds weer naar beneden en die keer toen de blauwe maanvis in tweeën brak had ik eerst de 'Vision 200' opgelaten maar ergerde me aan het klapperen van de stokken en wilde liever de nieuwste aanwinst uitproberen. Zo gaat dat met het vliegeren, het is niet veel meer dan een afspiegeling van het bestaan. Sommige vliegers moet je meer aandacht geven, niet zo maar oplaten en er sullige achtjes mee draaien en sinds een paar dagen ben ik erachter wat voor een vlieger ik eigenlijk indertijd in huis heb gehaald: strak

vliegend en in staat om heel snel rond de as te draaien waarbij de kleuren vervagend in elkaar overlopen als in een bromtol, een vliegende bromtol. Een vlieger die maar een licht commando nodig heeft en niet erg vergevingsgezind is zoals al die andere fabrieksvliegers die gebouwd zijn voor beginnelingen of vliegers die snel resultaat willen zien.

De woorden van de bouwer die ook zijn handtekening op het spinnakerdoek heeft gezet worden bewaarheid: deze vlieger haal je alleen maar uit de lucht wanneer er een dringende noodzaak toe is. De 'Vision 200' produceert een laag brommend geluid dat soms doet denken aan een straaljager die over vliegt of aan het 'phase-shifting-effect' zoals dat op het singletje 'Ichycoo Park' van the Small Faces te beluisteren valt. Details die belangrijk zijn.

Met deze vlieger had ik hetzelfde dat ik met die allereerste had: de angst voor het oplaten, de excuses die je verzint om de stuurlijnen niet uit te rollen en meer van die onzin. Misschien omdat één keer in het Groningse Stadpark het werk van maanden ook in tien seconden verwoest werd.

Het onder supervisie van mijn vader zelf gebouwde zweefvliegtuig, die constructie van balsahout en met spanlak bestreken papier, die ik op een onbewaakt ogenblik tegen de afspraak in zelf wilde oplaten omdat ik wilde zien wat ik gemaakt had. Het niet kennen strafte dat genadeloos af. Ik was twaalf en hilde voor de laatste keer. Die angst die zich toen in me genesteld heeft is nooit echt weg geweest.'

Bert Jansen.